

[Hans Nielsen.]

Det er det, der ligger bagved dette Lovforslag.

Dermed skal jeg lade det ærede Medlem Hr. Pinstrup fare, efter at jeg har erkendt hans Ærlighed og Redelighed i dette Forhold som i saa mange andre, og gaa over til hans meget lærvillige og for Resten ogsaa lærenemme Elev, den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen. Det er vist ogsaa bedst paa den Tid af Døgnet, Debatten finder Sted, at holde sig til det ærede Medlem, han er jo ung og lebendig endnu. Den, som hørte det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Tale forleden Dag om dette Spørgsmaal, maatte i Sandhed forundres over; at det var en jævn Bondemand, som stod og holdt den Tale, at det var en jævn Bondemand, der stod her og svang Tugtens Ris over de fattige Arbejdere og krævede Straf og Straf og Straf.

Jeg har jo henvist til alle de Domme, der er afsagt i denne Sag, men alt dette tilfredsstillende slet ikke den ærede Ordfører. Han krævede Straf og mere Straf og haard Straf over Arbejderne. Maa jeg ikke oplyse, at det er Straffelovens § 210, der bringes i Anvendelse, og efter den kan man benytte baade Bøde og Fængsel og endogsaa Forbedringshus. Efter § 217 kan man ogsaa anvende Bøder og Fængsel, og efter § 220 kan der anvendes Bøder. Efter disse Straffelovsparagraffer, som er anvendt i de her omtalte Forhold, er der Tale om Straf helt op til Forbedringshus; men det tilfredsstillende aldeles ikke det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, han tørster ligefrem efter Straf, mere Straf over de formastelige Fagforeninger og Fagforeningsledere og Arbejdere, som nu vover at optræde selvstændigt her paa denne Jord, som man for Resten har berøvet dem. Det er det ærede Medlems Krav!

Jeg maa jo sige, at det kan lyde mærkeligt, men det er ikke noget enestaaende Karaktertræk. Saaledes gaar det altid; naar Folk fra neden arbejder sig op og kommer til Ære og Værdighed og bedre Kaar, saa er de altid de haardeste overfor dem, der ligger underneden og er fattige, det er ikke noget usædvanligt. Vi erindrer jo alle sammen de berømmelige Scener i II. Akt af „Jeppe paa Bjerget“ eller den forvandlede Bonde“, disse guddommelige Scener, da den forvandlede Bonde vaagner i Baronens Seng og begynder at komme til den Opfattelse, at han virkelig er blevet noget stort. Hvad er saa det første, han tænker paa? Det er at tugte sine Tjenere, og da han bliver utilfreds

med sin Sekretær, forlanger han, at han skal hænges paa Stedet. Saa falder de paa Knæ for ham og siger: Ack, naadige Herre, hav Barmhertighed med ham for hans fattige Hustrus og hans Børns Skyld, hvad skal de leve af, naar han bliver hængt! og saa slaar den forvandlede Bonde ud med Haanden: Leve! Hvem siger, de skal leve? Lad dem blive hængt op ved Siden af!

Det er det selvsamme, man hører her fra det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen. Det er jo kun et kort Spand af Tid, siden den Stand, han selv tilhører, maatte i Hundehullet; men neppe er de selv kommet oven paa, før de skriger paa Straf, Straf, mere Straf. Det er Hovedindholdet af den Tale, som det ærede Medlem holdt forleden Dag her i Tinget.

Det er mærkværdigt, hvorledes ens egne Ord og Gerninger kan komme til at vende sig mod en selv. Det Parti, det ærede Medlem tilhører, Venstre, har jo en Fortid: Jeg maa vandre tilbage til Provisorietiden, da Venstre var i Opposition, og da de blev behandlet af den daværende Overklasse paa samme Maade, som vi nu bliver behandlet fra Venstres og de Konservatives Side. Da var man utilfreds med Venstre, ligesom Venstre nu er utilfreds med Fagforeningerne, og det er i alt væsentligt de samme Anklager, der den Gang rettedes mod Venstre, som dem, der nu rettes mod Fagforeningerne. Hvis man vil se paa de Motiver, som den daværende Justitsminister Nellesmann skrev til den provisoriske Straffelov, saa skal man høre følgende:

„Selv Opfordringer til Voldsgerninger og Brandstiftelser er blevet fremført offentligt. Ved Siden heraf er det blevet udtalt af Agitatorerne, at alt dette skete i det bevidste og veloverlagte Øjemed at demoralisere Befolkningen og nedbryde Agtelsen for Øvrigheden. Denne samvittighedsløse og samfundspølsende Agitation havde allerede paa flere Maader baaret Frugt, forinden man ved det paa Konseilspræsidenten forøvede Mordattentat fik et sørgeligt og opsigtsvækkende Vidnesbyrd om, hvor dybt den var trængt ned i Befolkningen.“

Se, det er den Agitation, Venstre udfoldede i 1885, og det er jo ikke saa uhyre længe siden. Det var en Agitation, der end og førte til Forbrydelser, og er det saa mærkeligt, at en konservativ Regering paa den Tid fandt, at man maatte have en ekstra Straffelov? Ganske vist var det ikke tilfaldt at skyde Estrup; selv uden en ny Straffelov vilde man, hvis man havde skudd ham, være sikker paa at faa livsvarigt Tugt-